SVOBODA — СВОБОДА
UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. XCVII. Ч. 158. JERSEY CITY and NEW YORK, СУБОТА, 18-го СЕРПНЯ 1990 — CENTS 25 ЦЕНТІВ — ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, SATURDAY, AUGUST 18, 1990 — No. 158. РІК XCVII.

ПОЛЬСЬКИЙ СЕНАТ ЗАСУДИВ АКЦІЮ „ВІСЛА"

Варшава, Польща. — Сенат Речі Посполитої Польської на своєму засіданні у п'ятницю, 3-го серпня, засудив акцію „Вісла", тобто насильне виселення 150,000 українців з рідних земель у теперішній південносхідній Польщі. Цю депортацію проведено в квітні-липні 1947 року, використовуючи, як претекст, вбивство ген. Кароля Сверчевського здійснене, за всіма даними, відділом УПА. Фактичною метою акції „Вісла" було стремління до ліквідації української громадськости у Польщі. Виселенців розсіяно по просторах північно-західніх земель Польщі, поселяючи разом лише кілька родин й піддаючи їх строгому поліційному наглядові.

У резолюції сенату говориться про те, що зміни у Польщі та сусідніх країнах ставлять перед поляками нові виклики. Присутність українців у Польщі, взаємовідносини, зрозуміння та замирення поляків та українців набирає, на думку сенаторів, спеціяльного значення.

У минулому відносини між обома народами розвивалися різними шляхами. З одного боку, було мирне співжиття, родинні зв'язки, а з другого, „була ненависть і навіть кровопролиття". Це минуле шкодить взаємовідносинам обох народів. Тому воно повинно бути відкинене, події треба правдиво висвітлювати. Це зокрема, відноситься до болючих фактів, які мали місце після війни у Польщі. Одною з них була військова акція „Вісла", здійснена на основі рішення Президії Ради міністрів з 24-го квітня 1947 року.

У цьому часі комуністична влада, підготовляючи ліквідацію відділів Української Повстанської Армії, насильно виселила людей, головним чином українців. Протягом трьох місяців переселено їх з місць народження, конфіскуючи господарства, церкви. Протягом багатьох років не дозволялося їм повернутись на рідні місця.

„Сенат Речі Посполитої Польської засуджує акцію 'Вісла', під час якої застосовано — характерний для тоталітарних систем-принцип збірної відповідальности", — сказано в закінченні резолюції.

В УКРАЇНІ ВШАНУВАЛИ ЖЕРТВИ ГОЛОДУ

Лубни (УПА, ІЦР). — Тут в неділю, 12-го серпня, на горі біля Мгарського монастиря встановлено 15-метровий хрест і символічну дерев'яну дзвіницю на Кургані Зажури, насипаному в пам'ять жертв Великого голоду 1932-33 років. На церемонію посвячення Кургану Зажури прибули тисячі людей з усієї України. Учасники багатотисячною колоною з блакитно-жовтими прапорами пройшли вулицями міста, співаючи українські патріотичні і народні пісні. Проходячи повз офіційні установи, люди скандували: „Ганьба КПУ!", „Україні — волю!"

Церемонія розпочалась о год. 2-ій по полудні. До присутніх звернувся заступник голови Ради Національностей при ВР СССР український письменник Борис Олійник, який назвав штучний голод 30-их років злочином проти українського народу. Серед ряду інших промовців, був і голова ВР України Леонід Кравчук. Виступ другого секретаря ЦК КПУ неодноразово переривався скандуваннями: „Ганьба!", „Кравчука у відставку!"

Кореспондент Інформаційного Центру „Республіка" зауважує, що один з організаторів акції Борис Олійник, особисто звернувся до Патріярха РПЦ Олексія з проханням освятити Курган Зажури. За свідченням очевидців, церемонія мала напівофіційний характер. Два червоно-лазуреві прапори на тлі десятків національних виглядали жалюгідно, як і тактика організаторів, що не допустили до мікрофону жодного з представників неофіційних делеґацій з різних частин України. Після завершення офіційної церемонії, згуртувавшись під блакитно-жовтими прапорами, народ відспівав гимн „Ще не вмерла Україна".

УКРАЇНСЬКИХ ЛІКАРІВ БАГАТОЛЮДНО ВІТАЛИ В ЗАХІДНІЙ УКРАЇНІ

Львів (О. Кузьмович). — Після прощальної зустрічі в Києві в четвер, 9-го серпня, в готелі „Русь" раннім ранком в п'ятницю, 10-го серпня, валка автобусів під проводом поліційного авта і опікою санітарної служби виїхала шляхом у напрямі Львова. Після зупинки в Почаївському монастирі, кавалькаду автобусів зустріли на границі Львівської области довколишнє населення зі синьо-жовтими прапорами, двома великими хоругвами, хором і сотками автомобілів з різних сторін. Біля напису „Львівська область" виднів тризуб, а наліво від нього дивилася на нас статуя Леніна.

Понад 300 учасників подорожі теплими словами привітав Дмитро Чобіт, народний депутат від Бродівського і Радехівського районів, член НРУП, а далі д-р Григорій Рокета з Бродів, Юрій Гнаткевич, народний депутат з Києва. Дякували за привітання д-р Ахіль Хрептовський і д-р Павло Євчук з Канади.

Д. Чобіт вияснив також присутнім, що через провокацію та фальшиві повідомлення дані організаторам привітання, велика валка автомобілів з Ростиславом Братунем поїхала до Тернополя там чекати гостей.

Але господарі з Бродів та околиці завзято чекали і з квітами та сльозами вітали приїжджих братів з-за океану.

„Ви як журавлі ключем прилетіли до нас", — сказав Василь Корольчук, учитель з Бродів, на закінчення, а всі присутні відспівали спільно національний гимн „Не пора" і „Гей у лузі". Відтак господарі частували усіх перекускою, в часі якої місцеві дівчата в прегарних народних строях співали при акомпаньяменті скрипки, гармонії і гітари. Усі привітання підкреслювали радість з приїзду такої кількости українців з різних країн і потребу єдности та співпраці.

Пізнім вечором валка приїхала до Львова, де перед готелем „Супутник" чекали на гостей сотні осіб з квітами, хлібом і сіллю та музикою.

В суботу відбулося у Львові у ранніх годинах відкриття медичного і наукового центру проблем Чорнобиля, де у великій залі, вщерть виповненій лікарями та родинами, переселеними до Львова з Чорнобиля, відкрив зібрання д-р Зенон Криворучко, який підкреслив, що це особливий день, коли тут панує новий дух, нова влада і з поміччю українських лікарів з-поза границь України новий крок вперед на медичному полі, не лише для Львова, але для цілої України, щоб світ побачив, що ми одні. Тому він закликав до єдности у праці з особливою подякою д-рові А. Хрептовському, д-рові Зенонові і Надії Матківським і д-рові П. Джулеві за допомогу.

Вячеслав Чорновіл, як представник Верховної Ради у Львові ствердив, що реально починає формуватися українська держава. Але в трагічному стані є медична опіка, тому вдячний українській діяспорі за допомогу. Завважує, однак, що якби всі обіцянки і проєкти діяспори сповнилися, Україна була б найбагатшою нацією. Він згадав декляpацію суверенности з 16-го липня і остеріг, що це початок, бо нас знову хочуть притягнути до єдиного совєтського народу. Нас хочуть здушити економічно і тут конечна допомога діяспори. „Тільки разом і тільки дружньо можна побу

(Закінчення на стор. 3)

Українські вояки голодують

Київ (УПА). — До Верховної Ради України та до секретаріяту НРУП надійшов лист від вояків-українців, які служать на півночі СССР у Приморському краю, в місті Партизанськ. В листі повідомляється, що 28 українців, довідавшись про прийняття парляментом України декляpації про державний суверенітет, виявили бажання надалі проходити військову службу на території України.

Всі 28 вояків, які підписали лист, розпочали боротьбу за повернення на Україну, та командування військової частини ч. 53 930 відповіло на це погрозами і залякуванням. Тоді вояки оголосили голодівку, яка триває від 12-го серпня. Всі 28 вояків, призвані на військову службу цього року і відбувають її у військово-будівельній частині.

У листі до Верховної Ради України вони пишуть, що хочуть працювати військовими будівельниками на території України. У листі також сказано, що після надіслання ними листа до Верховної Ради України, командири почали всіляко ображати їх, їхніх матерів, школи, де вони навчалися, за те, що вони, мовляв, виховали їх „нацистами". Ображали також і всю українську націю, називаючи український народ „худобою".

Вояки також висловлюють надію, що їх підтримають українці з сусідніх військових частин.

Історія Гуцульщини описана в трьох томах

Д-р М. Домашевський розповідає про працю над „Історією Гуцульщини".

Джерзі Сити, Н.Дж. (х.в.ф.). — До редакції нашого щоденника кожночасно заходить багато цікавих осіб української діяспори, а останніми часами також з України. Всі вони хочуть поділитися з читачами на сторінках „Свободи" радостями та іншими переживаннями, здебільшого такими, які відносяться до покращання долі нашого українського народу.

Одним з таких відвідувачів був д-р Микола Домашевський, який зайшов щоби поділитися радісною вісткою — закінченням довголітнього задуму видання „Історії Гуцульщини".

Свою розповідь починає від того, як 25 років тому на зборах гуцульського товариства „Чорногора" в Чикаґо зродилась думка про таке видання. У 1975 році появився перший том „Історії Гуцульщини", автором якої є М. Домашевський, а до редакційної колеґії входили: д-р Василь Стефурак — голова, Іван Андрусяк — голова Конференції Гуцульських Товариств Америки й Канади, М. Домашевський — редактор, д-р Іван Докторук, мовний редактор, і перекладач Катерина Домашевська.

В першому томі знаходимо загальний нарис Гуцульщини, її емблему та прапор, походження назви, звичаї та архітектурно-мистецькі здобутки. Тамже знаходимо цікаві сильветки визначних гуцульських діячів минулого. У 1985 році появляється другий том і там знаходимо історію міст і сіл Гуцульщини до букви Нижній Яловець, цікаву статтю зіставлення про „Боєві дії УПА на Гуцульщині" та дальше продовження сильветок про видатних діячів. Третій том появляється щойно 1988 року та охоплює історію міст і сіл Гуцульщини Нижнього Вербіжа до Ясиня-Ясінє. В цьому томі розповідається про спортові товариства на Гуцульщині, про гуцульські товариства в діяспорі та подано список визначних діячів-гуцулів сучасности. Зовнішнє оформлення всіх трьох томів мистця Петра Андрусіва, а вступне слово до другого та третього томів цікаво зладив д-р Джеймс Мейс.

Розповідь про це видання „Історії Гуцульщини" д-ра М. Домашевського — це подиву гідна наполегли-

(Закінчення на стор. 3)

ДОПОВІДЬ Г. ПРИХОДЬКА

Нюарк, Н.Дж. — Управа Відділу ООЧСУ в Ірвінґтоні влаштовує в суботу, 25-го серпня о год. 7-ій вечора доповідь в залі української православної церкви св. Вознесіння, Ірвінґтон аве., в Мейплвуді, Н. Дж., доповідь, яку виголосить відомий діяч в Україні ред. Г. Приходько на тему: „Актуальні події в сучасній Україні". Паркування на церковній площі.

У СХІДНІЙ НІМЕЧЧИНІ ПЛЯНУЄТЬСЯ ЗАГАЛЬНИЙ СТРАЙК

Східній Берлін. — Понад 5,000 східньонімецьких селян і робітників промислових підприємств взяли участь в демонстрації, вимагаючи підвищення заробітної платні і ґарантій праці. Демонстранти пройшли вулицями столиці Східньої Німеччини, закликаючи всіх трудівників республіки приєднатися до загального страйку, який вони плянують почати наступної середи.

Як відомо, у зв'язку з економічним об'єднанням Німеччини перед трудівниками Східньої Німеччини виникла реальна загроза масових звільнень. Згідно з прогнозами, до початку осени цього року без роботи залишаться понад 4 мільйони осіб, які працюють у промисловості і сільському господарстві.

Східньонімецька промисловість і сільське господарство, сильно підірвані соціялістичними методами організації і управління господарством, що панували в країні протягом останніх десятиліть, не витримують конкуренції з західньонімецькими фірмами.

„Капіталістична система ведення господарства передбачає конкуренцію, — заявив в інтерв'ю кореспондентові АП сільськогосподарський робітник Алексан дер Вітт, який брав участь у демонстрації, — однак ми не можемо конкурувати з західньонімецькими фармерськими господарствами, які використовують сучасну технологію і нову, сучасну техніку. Що ми можемо їм протиставити? Застарілі комбайни і трактори, які ламаються кожну хвилину?"

Навіть не зважаючи на те, що багато східньонімецьких сільськогосподарських кооперативів пропонують за свою продукцію ціни, які є явно нижчі, від західньонімецькі, вона все одно не користується попитом. „Як що ми не можемо продати те, що виробляємо, тоді як ми можемо працювати?" — задав запитання один з демонстрантів.

Так чи інакше, але трудівників Східньої Німеччини дійсно очікують тяжкі часи. На думку економічних експертів міністерства фінансів Західньої Німеччини, підвищення заробітної платні трудівникам Східньої Німеччини до середнього рівня платні західньонімецьких робітників з допомогою державних дотацій викличе небезпечний дисбалянс в економіці і приведе до створення грошової маси, не забезпеченої товарною продукцією, а в кінцевому підсумку — до стрімкого зростання інфляції.

В СССР і в Румунії спалахнула холера

Москва. — В газеті „Московские Новости" з 12-го серпня повідомляється, що в СССР півтора місяця тому одна людина померла від чуми і близько 50 осіб захворіли на холеру, в числі яких 11 дітей. У ставропільському таборі „Роднік" захворів Ігор Табуркін, у якого виявили холерний вібріон Ель-Тор різновидности „Огава". Захворіли в Ставрополі й 11 сирійців, які там будують готель. Виявлено також 20 носіїв інфекції (які не захворіли) і 65 осіб на обстеженні, як підозрілі хворі. Ізольовано понад 900 людей, які були в контакті з хворими і встигли роз'їхатися в 64 міста СССР. Всіх розшукали і обстежили. Дехто вважає, що хворобу занесли сирійці, інші думають, що зараження сталося в наслідок забруднення джерела, з якого ставропільський табір бере воду. Захворіли також кілька осіб у Свердловській області.

В газеті „Правда" з 6-го серпня повідомляється про епідемію холери в Румунії. Два тижні тому хвороба поширилась в придунайських повітах Тулча і Ґалац. Румунські лікарі вважають, що люди заразились, п'ючи дунайську воду. Епідемія поширилась на повіти Прахова і Димбовиця. Загальне число хворих, як сказано в „Правді", перевищує 40 осіб. Місцева влада обмежила туризм в дельті Дунаю.

Совєтські офіційні власті, як завжди, заспокоюють населення. Заступник начальника головного епідеміологічного управління Міністерства охорони здоров'я СССР Геннадій Онищенко заявив кореспондентам, що всіх хворих помістили у лікарнях, а нових випадків захворювання не виявлено уже протягом кількох днів. Отже, за його словами, залишилось лише долікувати хворих.

У СВІТІ

ЧЕХО-СЛОВАЦЬКЕ ПРЕСОВЕ аґентство ЧТК повідомило, що 220,000 осіб, незаконно засуджених за більш як чотири десятиліття існування комуністичного режиму в Чехо-Словаччині, будуть реабілітовані і дістануть матеріяльну компенсацію від держави. Підраховано, що державні відрахування на грошову компенсацію невинно засудженим жертвам режиму становитимуть півтора мільйона крон (88 міл. дол.) в одній лише республіці Чехії. Повідомлень про Словаччину аґентство не подає.

П'ЯТЬ КУБИНЦІВ — ТРОЄ мужчин і дві жінки — проникли на територію амбасади Бельгії в Гавані і попросили політичного притулку. День раніше на територію тієї ж амбасади також проникли четверо кубинців. Ще 18 кубинських громадян переховуються в даний час в амбасаді Еспанії.

СОВЄТСЬКІ ГАЗЕТИ опублікували підписаний Міхаїлом Горбачовим указ „Про відновлення прав всіх жертв політичних репресій 20-30-их років". Указ постановляє, зокрема, визнати незаконними репресії, що проводилися до селян у період колективізації, а також до всіх інших громадян. В указі совєтського президента, однак, нічого не сказано про жертви репресій досталінського і післясталінського періодів.

ДЕРЖАВНИЙ БАНК СССР повідомив, що від 15-го серпня ц.р. запроваджено зміну курсу чужинецьких валют стосовно до карбованця. Зокрема, 100 американських долярів будуть відповідати 57 карбованцям 51 коп.

ГАЗЕТА „ІЗВЄСТІЯ" ПОВІДОМИЛА, що позбавлений всіх нагород колишній генерал КҐБ Олег Калуґін звернувся у московський міський суд з позовною заявою проти президента Міхаїла Ґорбачова, голови Ради міністрів Ніколая Рижкова і голови КҐБ Владіміра Крючкова. О. Калуґін вважає, що Ґорбачов незаконно позбавив його нагород і привілеїв, якими його нагородив уряд; Рижков не мав права позбавляти його генеральського звання, а Крючков — пенсії. Газета, однак, пише, що позовна заява Калуґіна складена неправильно з юридичної точки зору і потребує виправлення, перш ніж суд прийме її до розгляду.

НАПРУЖЕННЯ НА БЛИЗЬКОМУ СХОДІ ЗРОСТАЄ

Вашінґтон. — Президент Джордж Буш і король Йорданії Гуссейн, після двогодинних розмов, не зуміли знайти розв'язки для відпруження ситуації на Близькому Сході. Не вдалося також президентові Бушеві отримати від короля Гуссейна запевнення, що Йорданія заборонить вживати свій порт Акабу для перевезення товарів призначених для Іраку.

Про те, що великих надій на скоре перемир'я з Іраком немає, можна було відчути із слів президента Буша, коли він сказав: „Я не вийшов з тієї конференції з почуттям надії", що президент Садам Гуссейн відступить з Кувайту. Все ж таки президент Буш дістав запевнення від йорданського короля, що його уряд буде придержуватися та старатися переводити в життя санкції запропоновані Організацією Об'єднаних Націй проти Іраку. Розмовляючи з кореспондентами засобів масової інформації, король Гуссейн заявив, що має намір притримуватись торговельного ембарґо супроти Іраку, одначе підкреслив, що все таки хоче мати більше точніших даних в цій справі. Обидва лідери заявили, що король Гуссейн ідучи на зустріч з президентом Дж. Бушем не виконував жодного післанництва від іракського президента С. Гуссейна.

Тим часом іракські власті в Кувайті видали зарядження 6,500 громадянам ЗСА та Англії до двох годин зібратися у двох визначених готелях, одначе не багато осіб виконало цей наказ, а ті що зібралися в готелях дуже скоро повернулися домів, бо там не було нікого із властей, щоб дати дальші вказівки. Проти такої поведінки окупаційних властей гостро запротестували уряди Англії і ЗСА.

Залицяння Іраку в сторону Ірану не увінчалися покищо успіхом. Президент Ірану Ґашемі Рафсанджані, як твердить офіційне іранське пресове аґентство, заявив, що найперше Ірак мусить „евакувати війська з території Кувайту". Всі ці більші та менші неполаднання є тільки причиною до дальших спекуляцій уже й так напруженої ситуації, а жодного полегшення в найближчому майбутньому не видно.

Нема ні комп'юторів, ні помешкань

Київ. — З початку липня в УССР почали діяти державна податкова служба. Державні інтереси захищатимуть близько 12,000 професійних економістів.

За свідченнями Міністерства фінансів України, лише минулого року кооперативи республіки приховали від податкових інспекцій 27.2 міл. карбованців, а державні підприємства — 88 міл. Проте заступник начальника республіканської державної податкової інспекції заявив, що, мовляв, „тремтіти неплатникам податків ще рано, бо — пояснив він, — робота лише розгортається, при чому без відповідних законодавчих актів. Лише у вересні Верховна Рада республіки змінить законодавство, що реґляментує роботу податкової інспекції".

Він пояснив, що потрібно ще навчити людей, необхідна повна комп'ютеризація служби, але не то, що ком'юторів, а навіть помешкання для інспекторів немає. Тож притулок їм надало Міністерство фінансів УССР. Біда ще й в тому, що ніхто ніколи та нікого не вчив, як оформляти деклярацію про податки.

В АМЕРИЦІ

ВИСТУПАЮЧИ НА ПРИВАТНІЙ зустрічі у Горішньому Іст Сайді в Ню Йорку, колишній нікараґуанський диктатор Даніель Ортеґа, який перебуває з візитою у ЗСА, заявив, що зовсім не вважає, ніби його політична кар'єра закінчена. Колишній нікараґуанський президент ще раз підтвердив, що має намір висунути свою кандидатуру у виборах в країні, які призначені на 1996 рік. У своєму виступі, що відзначався, як завжди, пропаґандивним духом, Д. Ортеґа заявив, що його метою і далі є турбота про краще майбутнє народу Нікараґуа. Як він повідомив, тепер сандіністи, які перейшли в опозицію після перемоги у президентських виборах в країні Віолети Чаморро, глибоко аналізують прорахунки, допущені за десять років правління країною. Ортеґа також зустрівся з вірними рівесайдської церкви у Манґеттені.

З УВАГИ НА ВЕЛИКИЙ зріст судових справ значно збільшилися зацікавлення урядових чинників справами зловживання дорослих над дітворою. Досліди виказують, що в школах дітвора із груп національних меншин і діти з фізичними вадами є частішими жертвами ляпасів від учителів та опікунів, як інші учні. Ці нові досліди та судові розправи знову відродили широкі дискусії на тему фізичного карання учнів у школах. Тільки за останніх три роки велике число американських стейтів законом заборонили фізичне карання дітвори в школах. В загальному 20 стейтів не дозволяють на фізичне карання дітвори в школах, а це є великий зріст, бо ще у 1987 році було тільки 11 стейтів, що цього робити не дозволяли.

ПРОМОВЛЯЮЧИ ДО ПРАЦІВНИКІВ Пентаґону минулої середи, президент Джордж Буш сказав, що американська свобода та „спосіб нашого життя" готові дуже потерпіти, якщо президентові Іраку Саддамові Гуссейнові вдасться здобути контролю над Савдійською Арабією. В той самий час, коли високо поставлений службовець іракського уряду назвав понад 3,000 американських громадян насильно затриманих в Іраку та окупованому Кувайті „притриманими" та підкреслив, що вони не будуть звільнені аж поки не мине криза на Близькому Сході, то президент Дж. Буш попередив президента С. Гуссейна, що „ніхто не повинен сумніватися в нашу здатність до тривалої дії з неослабленою силою чи у нашу витривалість". У своїй промові Дж. Буш старався підкреслити, що спрямовання американських збройних сил на захист Савдійської Арабії є потягненням демократичного зобов'язання, а не тільки економічним самозабезпеченням. „Ми завдаємо удару в обороні принципу, що право не завжди є на боці сильного".

СЛУЖБОВЦІ ПЕНТАҐОНУ потвердили те, що ЗСА стараються значно приспішити висилку зброї, закупленої ще перед виникненням кризи на Близькому Сході, до Єгипту та Савдійської Арабії. Також приспішиться розгляд пропонованого купна зброї для таких країн як: Оман, Баграйн, Об'єднані Арабські Емірати, Марокко та Туреччина.

(Закінчення на стор. 3)

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник
FOUNDED 1893
[illegible] ISSN [illegible] is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association [illegible] Jersey City, N.J. [illegible]
Svoboda (201) 434-[illegible] UNA (201) 451-2200
Бюро УНС у Вашінґтоні (202) 347-UNAW (202) 347-8631 (факс)
Subscription 1 year $40.00 6 months $[illegible] 3 months $12.00
UNA members 1 year $15.00 Change of address $1.00 Make check or money order payable to Svoboda
Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Сумні вістки про Кавказ

Так якось людська природа хоче, що автохтони гір ще більше спрагнені свободи, як мешканці низів. На цьому тлі зродились різні леґенди. Постала леґенда про хоробрих тирольців, закоханих в їхні Альпи, — Тибет у Гімаляях, є найбільш бунтарською країною супроти свого північного аґресивного велетня — Китаю. З Кавказом пов'язана леґенда про Прометея, який карався, прикований до скелі — наче символ змагання до волі. Шевченко присвятив Кавказові окрему чудову політичну поему, Франко згадав Кавказ у свому заспіві до „Мойсея". І наша Гуцульщина окутана ореолем романтики, яка спонукала Федьковича до прославлювання героя Довбуша. Славетна автохтонами Кавказу є Грузія. Коли 12 - 28 вересня 1917 року розпочався у Києві, скликаний Українською Центральною Радою, З'їзд поневолений народів Росії, то між 92-ма членами з'їзду була поважна делеґація грузинів. Так само на Установчому з'їзді Українського Народного Руху за Перебудову 8 - 9 вересня 1989 року у Києві між 1109 присутніми були також делеґати від грузинів.

У новітньому свободолюбному русі народів в СССР Грузія відізвалася одною з найперших складових частин Союзу. У бурхливій демонстрації на вулицях Тбілісу 9-го квітня 1989 року згинуло у зударі з совєтським військом 29 осіб, не рахуючи сотень поранених. Ця подія стала наче межовим стовпом на дальшому шляху змагання грузинів до свободи.

На превеликий жаль, той визвольний процес не пішов по правильній лінії. Замість винести з тієї кривавої масакри науку, що треба надалі йти одним добре зорганізованим фронтом і кожний крок розумно плянувати — прийшло розпорошення сил. З неминучою у таких обставинах міжгруповою гризнею, пов'язана робота ворожої аґентури. Наші відомості про тамошні події скупі, вони обмежуються до вісток, що їх подає офіційний совєтський ТАСС або „Ню Йорк Таймс" від своїх тамошніх кореспондентів.

Отож у „Ню Йорк Таймсі" з 13-го серпня ц.р. знайшли ми обширний допис із Казбеку, СССР, який пригнічує своїм змістом. Названо там три грузинські політичні партії: Християнсько-Демократична Партія, Національно-Демократична і Грузинський Народний Рух. Можна здогадатися, що тих партій чи політичних організацій є там більше. Названо який десяток прізвищ найвидатніших тамошніх діячів із наведенням їхньої міжпартійної персональної сварки. Найвидатніші діячі одні одним закидають не менший гріх, як аґентурну службу КҐБ. 28-го жовтня цього року мають відбутися вибори на керівні органи Грузії до місцевого парляменту. Дописувач „Н.Й. Таймсу" твердить, що антисовєтський рух у Грузії такий сильний, що вислід виборів повинен закінчитися поразкою комуністів — якби вибори були чисті і якби московське КҐБ не грало у Грузії рішальної ролі. „КҐБ здібне до всього, — читаємо, — воно може пофальшувати навіть землетрус".

На цьому місці вже не раз висловлювано переконання, що ні одна складова республіка в СССР не зможе вибороти собі справжньої суверенности ані розвалити імперію. Зате це можливе у загальному і скоординованому русі поярмлених народів. Викувана наддніпрянськими еміґрантами в роках 1920 - 1939 так звана Прометеївська ідея актуальна і тепер, говорить, що треба створити єдиний фронт всіх поярмлених Москвою народів, звернений проти тієї аґресивної країни, яка у XVIII сторіччі почала називати себе „Росією". Це стосується самостійних національних держав. Але для успіху окремих декларацій суверенности потрібний єдиний фронт якщо не всіх 15-ти національних республік СССР, то бодай якого десятка найчисленніших. У визвольному здвизі проти займаницького Кремля Кавказ між би відіграти вирішну ролю. Грузія нараховує понад 5 мільйонів людей, Вірменія — приблизно три і півмільйона, Азербайджан — біля 7-ми мільйонів. Разом це становить близько 16 мільйонів глибоко патріотичних осіб, які всі ненавидять комунізм і Москву. Кавказ — це гори і вести війну у горах безнадійно. Якби вони, три країни, порозумілися і йшли під одним прапором волі, то Україна, прибалтійські країни, Молдавія і Кіргизія, які вже зголосили бажання виходу з СССР — творили б разом могутню силу. „Якби..." об це „якби" розбивається добра теорія.

Не дай, Боже, щоб щось подібне як тепер у Грузії діялось в Україні. В Україні, як це ми вже ствержували, заснувалися кілька партій і політичних організацій, які породжують сумнів щодо доцільности їх існування. Не дай, Боже, щоб вони розпочали міжпартійну гризню, замість діяти спільно, маючи перед собою ту саму ціль. КҐБ інфільтрує кожну національну громаду своїми аґентами, якими стають малохарактерні чи просто дуже наївні одиниці. Так діяла колись царська „охрана", так діє КҐБ. „В єдності сила народу, Боже, нам єдність подай".

Микола Руденко

СКОНДЕНСОВАНА НАРОДНА ВОЛЯ

Декларація про суверенітет України — це не просто наріжний камінь української державности. Це відразу чотири кути державної споруди, якій ось-ось належить піднятися над здивованим світом „серед степу широкого на Вкраїні милій". То буде наш храм, наш дім і фортеця наша. А точніше: то буде держава-батьківщина, через відсутність якої народ наш був упосліджений протягом століть і в землях заокеанських, і навіть у себе вдома.

Безумовно, сама по собі декларація — це ще не держава. На шляху до самостійної української держави ще буде немало перешкод. Декларація — це тільки документ, а не військо, не прикордонна варта, не Чорноморська фльота. І все ж це надзвичайно важливий документ, бо то є сконденсована воля народу нашого, його вистраждана у століттях національна мета.

Дозвольте висловити деякі особисті враження з приводу цього документу. Я, скажімо, не сподівався, що декларація про державний суверенітет України буде такою вагомою, рішучою і політично зрілою, якою вона виявилася насправді. Причин для песимістичних прогноз було більше, ніж достатньо. Найголовніша причина — це переважаюча більшість партапаратників у сучасному складі Верховної Ради України.

Алеж, виявляється, у більшості з них під русифікаторським нашаруванням жевріла іскра любови до занапащеної Матері-України — і в зоряний час ця іскра спалахнула, щоб осяяти рабські душі. І тоді партійні раби несподівано для себе самих підвелися з колін.

Якщо це не так, якщо я помиляюся, то де ж могли взятися оті 355 депутатських голосів, поданих за декларацією про суверенітет? Адже ж це більше, ніж удвоє перевершує склад Демократичного Бльоку, який назвав себе Народною Радою. Чому ж тільки 4 голоси подано проти декларації? Чому не більше? Невже й справді яничари згадали, що на поневоленій Україні живуть висушені злиднями й старістю жінки, які породили їх на світ Божий? Невже тільки четверо з них забули про багатовікові волання рідної землі?

Якщо це справді так, то Україні недовго виборсуватися із кривавих пут колоніяльного рабства — вона відкине їх іще до кінця XX століття.

Сконденсована в декларації воля народна — то могутній заряд духовної енергії. Відчувається, що над декларацією працювали не лише політики, а й професійні літератори. Неможливо на такій малій площі сказати більше, повніше й виразніше, ніж там сказано. І сказано не лише для політичного вжитку одного покоління — сказано навиріст, для поколінь майбутніх. Слова не просто писані — слова різьблені. Нетлінним тлом для них є не дерево й не граніт, а духовна субстанція українського народу.

Кожен розуміє (і в Києві, і в Москві), що назад дороги немає — тільки вперед! Це вже не той документ, який можна замовчати — покласти в довгий ящик або під партійне сукно. І якщо сказано в декларації, що Україна має право на власні збройні сили, то вони будуть — рано чи пізно.

Та, мабуть, таки й не пізно, якщо Москва президентським указом уже почала погрожувати Україні. Щоправда, в указі не сказано, що його поява зумовлена декларацією про державний суверенітет України. Про це кажуть нам календар і зміст президентського указу. Справді ж бо: президентський указ про застосування всіх видів збройних сил Совєтського Союзу проти „незаконних" військових формувань з'явився на дев'ятий день після прийняття Верховною Радою України декларації про суверенітет республіки. Чи потрібні додаткові пояснення?

На відміну від української декларації, де кожне слово виважене, де відчувається впевнена хода світової історії, президентський указ виглядає здрібнено, нервово й багатослівно. Відчувається в ньому розгубленість, метушливість і непевність власного становища.

Та й де взятися певности? Три найбільші республіки (Україна, Росія й Білорусія) заявили про верховенство власних законів над законами центру. Це одразу ж робить указ президента Ґорбачова абсолютно незаконним на їхній території. І хіба тільки на їхній? Аджеж більшість республік уже прийняла декларацію про суверенітет. Отже Ґорбачов затрубив у ріг перед повітряним замком — земні замки його не чують, їхні брами для нього зачинені. І треба гадати, це вже назавжди.

Уявімо собі таку ситуацію; ось він, президент фактично неіснуючого Союзу (принаймні в його вчорашньому вигляді) приїздить на сесію Верховної Ради України й починає вимагати, щоб українські депутати вилучили зі своєї декларації найбільш дошкульні статті. Мабуть, насамперед він би висловив невдоволення статтями про право України на власні збройні сили, право на проходження військової служби в межах України і заборону використовувати українських громадян у якихось воєнних діях без згоди Верховної Ради України.

Запитуємо себе: що б із цього вийшло? Та нічого путнього — для президента Ґорбачова, звичайно. Звідки в мене така впевненість? Хіба ж мало слабкодухих людей — особливо серед професійних партапаратників? Чи то ж вони не звикли міняти свої думки у відповідності з коньюнктурою?

О так! Людей, що служать не ідеям, а політичній коньюнктурі у Верховній Раді України, на превеликий жаль, цілком досить — політична й духовна природа партбюрократа досконало вивчена. Але ось на чому стоїть моя впевненість: саме політична коньюнктура й змусить цих слабкодухих людей сказати у відповідь: ми не поступимось жодним пунктом декларації про суверенітет України! Чому? Бо є народ і він геть усе бачить. Українські партбюрократи знають, що їм тепер жити не з Ґорбачовим — їм жити з Чорноволом та Левком Лук'яненком. А це докорінно міняє справу.

НА МЕДИЧНІ ТЕМИ

Д-р Юрій Чировський

Ляпароскопічна хірургія

Ляпароскопічні операції в ділянці гінекології удосконалювали понад 25 останніх років. Тому тепер різні процедури такого роду операцій загальноприйняті у щоденній хірургічній практиці. Ляпароскопія — це оптичний спосіб провірення внутрішніх черевних органів людини через малий розріз пупця, а дотепер це робилося через доволі великий розріз живота.

За останніх 4-5 років ляпароскопічний спосіб оперування поширено й на інші роди недуг, особливо застосовуються вони в загальній хірургії. Донедавна цього роду операції вважалися „еспериментальними", але у зв'язку з тим, що в ЗСА було успішно зроблено велику кількість ляпароскопічних операцій, тепер їх вважають „нормальною хірургічною практикою". До цього роду операцій зараховують ляпароскопічну лазерну холецистектомію (усуненя жовчового міхура), ляпароскопічне видалення сліпої кишки, ляпароскопічне лазерне направлення зрощень, ляпароскопічна лазерна направа пропуклини та багато інших.

В цій статті розглянемо, головним чином, операції жовчного міхура і каміння при допомозі ляпароскопу в сполученні з лазером, але в більшості нижчеподані факти відносяться і до інших операцій.

Ляпароскопічну лазерну операцію жовчного міхура вперше зробив у Франції в 1987 році д-р Ж. Періссат, проте тоді її вважали експериментальною процедурою. В ЗСА таку операцію зробив в 1988 році д-р Е. Ж. Реддик, але спочатку лікарі окреслили її небезпечною та „проминаючою сенсацією". Проте за останні 18 місяців в ЗСА зроблено принайменше 6,000 таких операцій, чим доказано, що така операція цілковито безпечна та що вона стане „найновішим способом контролювання патології жовчного міхура". В останньому часі ця процедура стала „цілковито прийнятою хірургічною практикою".

Найбільшими користями цього роду операцій у порівнянні із попередніми способами, які вимагали великого розтину черева пацієнта, є: малий розтин черева через пупець 1-2 см, замість 10-15 см; 2. коротше перебування у шпиталі, а саме: 12-24 годин замість 4-7 днів; 3. скорше видужання, що триває один тиждень, або й менше, в той час як попередньо це тривало 6-8 тижнів; 4. набагато менший біль після операції завдяки мінімальної величини розтину; 5. менший кошт для хворого за перебування у шпиталі через скорочений час, як також скорше повернення до праці.

Цього роду операції роблять щораз більше в лікарнях ЗСА: в стейті Ню Джерзі, повіт Ессекс і Морріс, в лікарнях Сейнт Барнабас, Морріставн Меморіял, Сейнт Клер'с і Довер Дженерал. Ляпароскопічна лазерна холецистектомія й інші згадані тут операції робить автор цієї статті, який практикує у вищеназваних шпиталях. Такі операції роблять також і в інших шпиталях. Адреси шпиталів та прізвища лікарів можна довідатися в медичних дорадчих установах (Medical Referral Services).

Автор статті, д-р Юрій М. Чировський — затверджений Палатою американських хірургів та є членом Американської колеґії хірургів. Протягом семи років він працював у цій ділянці внутрішньої загальної хірургії. Д-р Ю. Чировський виріс в українській громаді в Нюарку, Н.Дж., де й закінчив Університет медицини і дентистики в 1978 році. Резидентуру у хірургії відбув у Сейнт Барнабас медичному центрі в Ливінґстоні, Н.Дж., та шпиталі ім. Генрі Форда в Дітройті, Миш., в 1978—83 роках. Його канцелярії знаходяться в Ливінґстоні (994 - 0711), Морріставні (539 - 0294) та в Рандолфі і Денвиллі (366 — 5007).

М. Брід

УКРАЇНА НА МІЖНАРОДНІЙ АРЕНІ

Проголошення Верховною Радою УССР Декларації про суверенітет поставило українських парляментаристів та республіканські органи законодавчої та виконавчої влади перед цілим рядом дуже складних питань. Бож, як висловився Михайло Горинь, декларація це лише перший крок до повної самостійности України. Сам же названий акт викликав бурхливі дискусії в українській пресі як в Україні, так і діяспорі. Можна їх, по суті, звести до одного питання: яке відношення має декларація до справжньої суверенности України? Адже відомо, що інший зміст під слово „суверенітет" вкладає, наприклад, Леонід Кравчук, а інший Левко Лук'яненко. До цього докладаються ще й неясні, неточні місця в самому документі, які стануть напевно предметом різних інтерпретацій в ході вводження декларації в життя. Частинно писалося про це на сторінках „Свободи" й „Українського Тижневика". Поскільки висловлені в них застереження правильні та з більшістю з них погоджуємося, тому теж немає потреби повторюватись. При чому слід ствердити, що всю вартість документу з 16-го липня зможемо пізнати щойно тоді, коли Українська ССР справді набуде державного характеру в розумінні міжнародного права.

У цьому контексті дуже важливе значення матиме вихід на міжнародну арену, встановлення дипломатичних відносин з іншими державами. Чи не найсуттєвішою справою є тут залучення УССР (чи теж Української Республіки, якщо все ж таки Верховна Рада прийме таку назву, опрацьовуючи нову конституцію) до процесу европейської інтеґрації. Йдеться головним чином про недалеке вже об'єднання Західньої Европи, інші реґіональні утворення та широкі дискусії над потребою створення чи то европейської конфедерації, яку запропонував президент Франції Міттеран, чи то „Европейського дому", про який багато говорить президент СССР Ґорбачов. Зразу теж треба зауважити, що в українській пресі надто слабко розробляється концепції напрямків української зовнішньої політики. Стосується це в перш за все часописів в Україні. З тим більшою цікавістю прочитуються нечисленні тексти, присвячені саме цій проблематиці. До них слід віднести інтерв'ю з доктором юридичних наук, професором Київського університету, представником УССР в Комісії прав людини ООН, членом наукової ради Міністерства закордонних справ УССР Володимиром Василенком, що його помістила „Літературна Україна" у ч. 25 з 21-го червня п.з. „Україна і 'Европейський дім'".

Вихідним пунктом для обговорюваної розмови стався відомий вислів Марґарет Тачер про УССР, як адміністративно-державну одиницю, подібну до Каліфорнії чи Квебеку. В. Василенко ствердив, що це результат традиційної „вельми обережної" та „упередженої" позиції західніх держав до совєтських республік. На його думку, це неправильний підхід, поскільки в Конституції СССР записано право кожної республіки мати зовнішні зносини та УССР є членом-засновником ООН й бере участь у деяких її спеціялізованих одиницях. Однак винуватцем такого ставлення Заходу він вважає „імперську надцентралізацію, яка породжена адміністративно-командною системою і позбавляє союзні республіки свободи дій як у внутрішній сфері, так і на міжнародній арені". Виходом є забезпечення за республіками їх національних прав, що причиниться також до стабільности в Европі.

У світлі емансипаційних стремлінь народів СССР таке ставлення Заходу до них, а зокрема до України, В. Василенко називає „безперспективним". УССР має право брати активну участь в „загальноевропейському процесі", який ґрунтується на постановах Гельсінкської конференції з 1975 року і який означає побудову на Старому Континенті системи збірної безпеки та нового типу взаємовідносин між усіма державами. В. Всиленко вважає, що в недалекому майбутньому може прийти до небезпечної дестабілізації в Европі в результаті різного розвитку процесів в західній та східній її частинах. Захід об'єднується, натомість, на Сході чимраз сильнішими є самостійницькі тенденції поодиноких країн. На його думку, коли новий союзний договір не опрацюється якнайскорше, тоді до прибалтійських республік, які хочуть жити повністю самостійно, приєднаються також інші. (Тут хочеться додати: дай, Боже, здійснитися такій „небезпеці"!) Тому теж зростає роля загальноевропейської структури, в якій місце повинно знайтися для всіх держав. Як тоді професор Київського університету уявляє собі місце України в такій структурі?

Закінчення зі стор. 3

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

ПОВІДОМЛЕННЯ НЕ ОБГОВОРЕНО

У „Свободі" з 7-го серпня появилося повідомлення п.з. „Підготовляється Установчий з'їзд Народного Фонду". В дійсності це повідомлення є витвором ініціятиви та наполегливости Осипа Зінкевича. Він зробив його без обговорення і апробування Фонду Допомоги Україні. Отже зробив він це на власну руку, не маючи на це жодного уповноваження і тому за повідомлення О. Зінкевича Екзекутива фонду не відповідає.

Про Загальні збори фонду Екзекутива своєчасно дасть повідомлення в пресі.

За Президію Фонду
Допомоги Україні
Тарас Гунчак

ГАЗЕТА „ВАШІНҐТОН ПОСТ" повідомила, що американська фірма Тексако підписала попередню угоду зі Совєтським Союзом. Проєкт договору передбачає розроблення американською компанією обширних совєтських нафтових покладів. Згідно з домовленням, Тексако повинна підготувати проєкт нафтовиробництва в районі Печори недалеко від Полярного кола. Спеціялісти вважають, що Печорський нафтовий басейн містить понад 5 більйонів барилок нафти і природного ґазу і є одним з найбільших нерозроблених нафтових запасів у світі.

Анна Власенко-Бойцун

„СЛОВО" — ЗБІРНИК УКРАЇНСЬКИХ ПИСЬМЕННИКІВ

І.

Двадцятий збірник „Слово", що вийшов друком завдяки фондові, що його залишив відомий усім українцям прозаїк Улас Самчук, вмістив твори 26 письменників: поезії, біографічні нотатки визначних письменників і список членів ОУП „Слово".

Поезії подаю в такому ж порядку, як вони поміщені в збірнику. Насамперед ода вдячности Євгена Сверстюка, присвячена СВУ, в якій поет висловлює пошану і подяку героям і захисникам:

...Я прийшов поклонитися
Вам що грали з нечистим
Останню життєву гру...

...Я приніс гілку терну
Вашим тілям страдженним

Затаврованим тіням
Так невчасно невлад...

Друга поезія „Віра — Надія — Любов" — це звеличання трьох дочок премудрости — Софії, кожній із них присвячує поет свою увагу, свої поезії:

Приходить Віра
висока проста
без блакитних крил
поглядом невинним показує хрест
НЕСИ ДОКИ ЗДОЛАЄШ
І ДОКИ НЕСТИМЕШ
ДОТИ ЖИТИМЕШ

Приходить Надія
Господи яка рідна
Тих світлих очей
нічим не захмарити

• • •

Приходить Любов
неосяжна
як обійми рук Розп'ятого
РОЗДАЙ СЕБЕ
І ДОКИ РОЗДАВАТИМЕШ
ДОТИ ЖИТИМЕШ

Вкінці поет приходить до переконання, що усі вони сестри, одна душа, а тільки профіль їх змінюється залежно від світла очей і настрою поета-людини.

Другий, прозовий розділ „У череві Дракона" — це уривок з одноіменної повісти Миколи Руденка, в якому автор змальовує епізод — напад капітана Жаркова на в'язня Якова Стріху, колишнього воїна УПА з приводу ящика, що Стріха змайстрував як умивальку. Гордий Стріха не зумів жити як невільник і помер на удар серця. На його могилу приходить жінка Марія. Руденко закінчує розділ поетично:

На Україні вдови є,
Чий сум — глибінь ріки,
А в суглинах Мордовії —
Кістки, кістки, кістки.

Далі поміщені поезії про відпочинкову оселю Ґлен Спей пера Наталії Лівицької-Холодної з цікавими заголовками: „Адреса", „Завітання", „З туманів давнини", „Вечір", „Жовтень", „Вітер", „Дуб", „Безсоння", „Страсті", „Самота", „Подяка. Подаю опис природи і настрій поетки:

8. ДУБ

Тебе дощі перемивали стократ.
Але стоїш ти так зухвало,
немов би й чорт тобі не брат.
Не посилають урагани
тобі сліпучих стріл,
а сонце, осінню заткане,
на тебе вбрало царський стрій
І ти стоїш у багряниці
В самотності, один,
усе навкруг тобі кориться
і кущ калини й ряд ялин.

11. САМОТА

Учора плакала десь горлиця,
сьогодні хмарно, дощик мжить.
І смуток знов до серця горнеться,
закутує й мовчить.
І самота у душу дивиться,
шумить деревами в вікно.
Уже тепер ніщо не змініться
та вже тепер і все одно.

Третій розділ — це спогад Докії Гуменної „З Києва до Геленджика", про її плавбу долі Дніпром і відвідини Шевченкової могили в Каневі. Оглядання шахтарської праці недалеко від Дніпропетровська та музею Яворницького ім. Поля в місті, де зібрана козацька старовина. Відвідала вона також Запоріжжя, Маріюпіль, Таганріг і Краснодар.

„Полин Звершування" (скучного ремесла мистецтво візій) — це поетичний твір пера Володимира Янева, в якому віддзеркалені втомлюючі дні наукової праці, потрібної, але часто нецікавої та монотонної:

І дні за днями в неозорім леті
Не спиняться в октавах, чи в сонеті,
Погибне мисль не різьблена у слові,
Краса не встане в кольорів обнові.

Закінчення буде.

Українських...

(Закінчення зі стор. 1)

дувати Україну", — закінчив В. Чорновіл.

Мейор міста Богдан Котик, вітаючи, сказав, що вперше у Львові маяв український прапор, вперше тут засновано НРУП і Львів став духовною столицею України. ,,Ми всі разом будуємо українську державу", — закінчив Б. Котик.

Від СФУЛТ вітав д-р А. Хрептовський, а д-р З. Матківський дякував за поміч у влаштуванні центру В. Чорноволові, д-рові З. Криворучкові, народному депутатові Юрієві Сорочикові, д-р Орестові Миндюкові, д-р О. Созанському і дружині Наді, і закликав усіх лікарів діяспори допомогти у розвитку центру.

Інформації про медичний центр дав д-р О. Миндюк, радіючи його відкриттям і прохаючи про співпрацю та суґестії лікарів діяспори, бо лише здорова нація може створити здорову державу.

Проф. Орест Влох вітав лікарів від НРУП, як перший такий з'їзд на Україні, де ще недавно за зв'язок із закордоном карали тюрмою.

Юрій Сорочик, народний депутат України, дякував д-рові З. і Н. Матківським за їхню поміч у створенні медичного центру дітей Чорнобиля та вручив їм перший примірник виданої прегарно у 350 примірниках пропам'ятної книги ,,Ти славен, Львове".

Від матерів дітей Чорнобиля зворушено дякувала Ольга Паславська і Анна Костецька, які не могли крізь сльози говорити, що знайшлися українці-лікарі, які хочуть допомогти. Представник народних депутатів з Івано-Франківського запросив усіх на відвідини, а відтак усі спільно відспівали національний гимн.

На закінчення учасники цих святочних хвилин оглядали центр, в якому вже зимою будуть приміщені хворі.

При перекусці зібрані з приємністю слухали пісень у виконанні інж. Петра Кравця.

Після полудня велике число львів'ян і лікарів-учасників конґресу зібралися в домі, де жив д-р Маріян Панчишин, і там відкрито пропам'ятну таблицю та музей його імени, яке завершив Владика Володимир Стернюк.

Історія...

(Закінчення зі стор. 1)

вість довершити розпочате діло, що впродовж чверть століття по крутих і несподіваних зворах і полонинах, як і сама гуцульська земля, дійшла до успішного кінця. Справді це не була легка праця, бо зібрати таку кількість матеріялу, не маючи на це доступу до оригінальних джерел, могли тільки щирі громадяни гуцульської землі. Тому немає сумніву, що доведення цієї праці до успішного кінця дасть в руки майбутнім науковцям великий збір матеріялу про цю чарівну вітку України. А пересічному читачеві це буде незвичайним джерелом цікавого та багатого матеріялу про Гуцульщину та її вірних дочок і синів.

Зацікавлені особи можуть набути це вартісне видання по 30 дол. за кожний том у м'якій оправі, а по 35 дол. за кожний том у твердій оправі, пишучи до: Hutsul Research Institutte, 2543 W. Chicago Ave., Chicago, Ill.

Україна...

(Закінчення зі стор. 2)

На його думку, УССР на основі існуючих міжнародних договорів може вступати у зносини з іншими державами, зокрема европейськими, виходячи з 52-ої статті статуту ООН, в якій ґарантується членам цієї організації участь в реґіональних угодах ,,або органах для розв'язання таких питань, що відносяться до підтримання міжнародного миру і безпеки, які є придатними для реґіональних дій". Право УССР брати участь у загальноевропейському процесі базується також на потребі забезпечення національних інтересів українського народу та історичному праві, а зокрема на тому, що Україна ,,неодноразово була об'єктом аґресивних зазіхань, в наслідок яких українська нація на тривалий час була позбавлена державности й опинилася роздертою на частини". Україна внесла також свій вагомий вклад до перемоги над Німеччиною й тому теж повинна взяти участь як у творенні нового порядку в Европі, так і при вирішуванні проблем, пов'язаних з об'єднанням Німеччини.

В. Василенко стверджує, що в результаті переходу країн Европейської спільноти на новий етап інтеґрації у 1992 році та в результаті перетворень в СССР ,,може статися приблизне зрівняння правового статусу їхніх держав-членів". Але це може статися в майбутньому, тому теж він пропонує кілька кроків, які можна здійснити вже сьогодні. Перш за все представники УССР повинні бути включені до загальноевропейських делеґацій, які переговорюють про новий порядок в Европі, особливо в Другій нараді з питань безпеки та співробітництва в Европі. УССР повинна розпочинати заходи для включення її до Ради Европи, а також до Европейського банку реконструкції і розвитку. Істотною справою, за словами В. Василенка, є наладнання дипломатичних зносин з державами-сусідами України: Болгарією, Польщею, Румунією, Туреччиною, Чехо-Словаччиною та Угорщиною і Югославією. Це випливає як з міжнародного права, так і з потреб забезпечення прав українській національній меншості у цих країнах.

В інтерв'ю подано також інформацію, що в лютому-березні 1990 року в Києві відбулася ,,союзно-республіканська науково-практична (от тобі й означення) конференція ,,Загальноевропейське співробітництво і союзні республіки" за участю делеґацій з 9-ти республік.

Міркування В. Василенка цікаві, хоч напевно контроверсійні, висловлені звичною для совєтської стилістики новомовою. Проте, вони є безсумнівно свідченням цієї праці, яка сьогодні проходить в Україні над розробленням концепції місця УССР в бурхливому процесі европейських перетворень.

З представленими поглядами й пропозиціями можна й треба полемізувати. Якбо їх автор уявляє собі співвідношення зовнішньої політики УССР й цілого СССР? Як визначити рівень суверенности, наприклад, Франції та України, щоб він був однаковий, коли Франція має свої збройні сили (навіть ядерні), а згідно з деклярацією Верховної Ради, УССР має лише право на такі сили? Як погодити участь СССР в міжнародних відносинах й таку ж участь УССР, коли треба на це згоди західнього світу? І таких ,,як" можна ставити більше.

Та справа не стільки в них, як у тому, що наведені міркування віддзеркалюють, як здається, пошуки офіційними чинниками й УССР й самим Ґорбачовом виходу з ситуації, коли росте домагання повної незалежности для України. Обговорені пропозиції становлять тільки повний замінник того, чим в дійсності є участь суверенної (!) держави в міжнародних відносинах. Це так, але слід враховувати також інший чинник. Прийняття еволюційної дороги будови української державности саме шляхом наповнювання УССР якнайширшим реальним, незалежним державним змістом зумовлює використовування усіх можливих способів мирною дорогою добитися цього. Одним з таких способів є напевно використання факту членства УССР в ООН, що дає певні конкретні позитиви, про які говорив В. Василенко. Тим більше, що головою Комісії закордонних справ Верховної Ради УССР є Дмитро Павличко, а його заступником Богдан Горинь. А вони нещодавно заявили про намагання відкрити амбасади УССР у кількох державах й думають про інші дипломатичні заходи.

Здається, що розпочалися своєрідні перегони між усесерівськими функціонерами і демократичними, самостійницькими силами у визначенні того, чим є суверенність УССР. Треба сподіватися й докладати зусиль до цього, щоб перемогла незалежність й замість УССР з'явилася Українська Республіка — самостійна, а не ,,суверенна Радянська Україна" в ,,оновленому союзі", як цього хоче партократична фракція Верховної Ради.

Фонд Іванцівих на підтримку науки в Україні

Д-р М. Іванців

Д-р І. Іванців

В Україні швидко розвивається національний рух. Те, що нам здавалося неможливим рік тому, сьогодні вже здійснене. В нових умовах українська наука в Україні відновляється. Виходять у світ такі праці, як ,,Історія України-Руси" Михайла Грушевського, які сприятимуть дальшому розвитку національної свідомости. Українці на Заході зобов'язані допомогти творчим силам в Україні. Завдання українських наукових установ — допомогти розвинути молоді наукові кадри в Україні.

Майже 60 років науковий світ в Україні був ізольований від світової науки, що довело до серйозної кризи. Основна маса науковців в УССР не знає західніх мов, не ознайомлена з передовими теоріями і методами, не має доступу до здобутків західнього українознавства. Все це треба сьогодні міняти і перебудовувати швидким темпом. Як це зробити?

Поперше, треба забезпечити стипендії на навчання в західніх університетах для найздібніших студентів з України. Треба це робити в такий спосіб, щоб усі студенти в Україні мали доступ до цих стипендій, а не тільки діти ,,верхівки". Треба також запрошувати науковців на стажування, конференції; треба масово висилати книжки і журнали, бо спецфонди вже зліквідовані. Треба, щоб наші студенти і науковці мали можливість робити досліди в Україні, читати лекції. Поле діяльности величезне, але все це вимагає доброї фінансової бази.

Завдяки щедрости д-ра Мирослави Іванців з Чикаґо, створено родинну фундацію на підтримку наукових контактів з Україною. Фундація існує при Канадському Інституті Українських Студій в Альбертському університеті в Едмонтоні, Канада. Інститут відіграє провідну ролю щодо рохвитку наукових контактів з Україною.

Фонд ім. д-рів Івана і Мирослави Іванцівих заснований у жовтні 1989 року з початковим капіталом у сумі 58,000 дол.

Д-р Іван Іванців (1920-82) народився в селі Ляцьке Велике біля Золочева в Україні. Там він почав свою освіту, яку продовжував у Львові, Празі й Ерлянгені, де здобув докторат медичних наук, захистивши дисертацію в 1947 році.

1949 року одружився з д-р Мирославою Мисько, яка народилася 1919 року у Винниках біля Львова. Вищу освіту вона завершила в Західній Европі, здобувши докторат із дентистики у Гайдельберзі 1948 року. Наступного року подружжя Іванцівих переїхало до ЗСА на постійне перебування. Вони активно цікавляться долею українського народу, суспільними проблемами, зокрема студентами, і дають моральну та матеріяльну допомогу в різних країнах діяспори, а також в Україні, яку часто відвідували. В 1981 році вони створили 100,000-доляровий семінарний фонд при Святомиколаївській Епархії в Чикаґо.

Фундація ім. д-рів Іванцівих при Канадському Інституті Українських Студій фінансуватиме наукову співпрацю з Україною, не обмежуючись до Альбертського університету. Мандат інституту дає можливість діяти на світовій арені. Інститут вніс аплікацію до Альбертського уряду, який подвоює пожертви призначені на заснування вічних фондів.

Богдан Кравченко

Вістки з Сакраменто

У суботу, 14-го липня о 10-ій годині вранці у Сакраменто, Каліф.,в римо-католицькій церкві св. Ігнатія, відбулася рідкісна урочистість висвячення на диякона нашої церкви Теодора Вроблицького.

Акт висвячення доконав Владика Іннокентій з Чикаго з участю не лише нашого духовенства, але теж римо-католицьких священиків, православних отців та протестантських пасторів. Цілою церковною церемонією проводив о. д-р Андрій Чировський. Присутніми були також українські католицькі монахи з Ред Веллей, на чолі з Архимандритом Боніфатом. Монаший хор співав по-англійськи більшу частину Архиєрейської Служби Божої й під час ординації диякона. Решту Служби Божої співав створений для цього наш невеликий хор по-українськи.

Церемонія висвячування виглядала величаво, вражало лише, що наше духовенство яких 99 відсотків Архиєрейської Служби Божої й цілу ординацію відслужило англійською мовою. Лише один чи два рази ми почули нашу мову при короткій Ектенії, відспіваній о. дияконом Вроблицьким після його ординації. Адже були присутні український єпископ і кілька українських священиків, а до того маючи кандидата-диякона українського походження, присутні українські католики й православні очікували почути більше української мови від нашого духовенства під час такої святочної церемонії. Відспівання по-українськи „Єдинородний Сине", „Алилуя", „Свят — Свят", „Отче Наш", „Будь Ім'я Господнє", та „О спомагай нас, Діво Маріє" під час Св. Причастя були приємним відсвіженням для українських мирян. Дуже слабе охолодження церкви не спричинялось до доброго самопочуття й можна лише співчувати всьому духовенству, що в ризах було змушене проводити релігійні відправи понад дві години, коли спека у Сакраменто доходила до 100 ст. Фаренгайта.

Після закінчення церковних церемоній відбулося прийняття у великій церковній залі, де вже запрошені гості могли зустрічатись, невимушено гуторити та вислухати промови Владики Іннокентія, о. монс. Андрія Микити з Сан Дієґо, та самого ювілята о. диякона Вроблицького. Вдалим і дотепним керівником прийняття був д-р Богдан Томків, юн.

О. Наклович

Почавши з минулого року, до українських громад в Австралії прибувають колишні борці опору на Україні, чільні постаті нашого відродження чи „перебудови", а також наші мистці. Прибувають гості різних поглядів на суверенітет України, почавши від „максималістів" та „мінімалістами" кінчаючи. Є серед них ті, які єднають перших і других. Безумовно, всі вони бажають Україні незалежности політичної та економічної, однаке кожний вірить у свої методи для завершення цієї священної ідеї.

Останнім часом ми вітали у нас головного редактора журналу „Україна", що видається у Києві, Анатолія Михайленка. Він мав першу зустріч з українським громадянством Австралії, щоб краще пізнати нас та ознайомитися з нашим життям. Він признався, що донедавна ніхто в Україні не знав про нас в Австралії, а офіційна сталінсько-брежнєвська пропаганда інформувала, що поза „прогресистами" у Канаді і ЗСА „українців немає", є лише „всілякі покидьки суспільства, які ненавидять українців в краю та байдужі до України". Сьогодні все це змінилося, і народ наш в Україні дуже цікавиться нами та нашим життям. Тому його поїздка в Австралію допоможе йому дати правдиві інформації про нас, справедливо їх висвітливши.

Редактор А. Михайленко щиро признався, що журнал „Україна" в минулому був змушений служити кремлівській пропаганді і часто „громити" нас як „зрадників та ворогів народу". Чинили вони це з болем у серці, одначе іншого шляху не було. Нині журнал „Україна" повернув на правильний шлях і вже довший час публікує донедавна заборонені речі. Доказом того є возвеличення гетьмана Івана Мазепи як українського героя та національного борця, гетьмана Івана Виговського та його славну перемогу над московськими військами під Конотопом, правду про всеукраїнські трагедії Вінниці, Биківні, Чорнобиля та великого Голоду 1932-1933 рр. З зацікавленням брав він тут інтерв'ю в окремих громадян, записуючи їх на „тейпі" та в блокноті. Дуже цікавився нашими виданнями та публіцистикою. Ми, з свого черги, використали його присутність в нашому домі і провели коротке інтерв'ю, щоб передати його в нашому радіомовленні. Подаємо тут інтерв'ю з редактором Анатолієм Михайленком:

Питання: Як ви вже згадували на зустрічі з громадянством, метою вашої поїздки до нас було краще ознайомлення з українцями Австралії, а також популяризація вашого журналу „Україна", якого ви є головним редактором. Чи вважаєте, що початки вашої „місії" були успішними?

Відповідь: Найперше я хотів би подякувати ініціятивній групі, української громаді, яка прийшла на зустріч, подякувати вам за можливість виступити тут перед тими, які не могли прибути на зустріч зі мною в Народному Домі. Як на мій погляд, початки були прекрасні! Я вірю, що вони продовжуватимуться в тому ж напрямку. Шождо популяризації журналу „Україна", то, на жаль, прикрими випадками є ті, коли особи бажають його передплатити, а я змушений відмовити, спрямовуючи їх до всесоюзної організації „Международная книга", яка полагоджує передплати у всьому світі. Певна річ, що інтереси тієї організації до України не є великі. Ми тепер робимо старання, щоб на нашу українську пресу, якою цікавиться українська діяспора, передплату полагоджували ми самі. Одначе зацікавлення до журналу я відчув велике. Це свідчить про те, що ми йдемо правильним шляхом ведення журналу, а це мене дуже тішить. До речі, я бачу, що і у вашій привітній господі є „Україна". Покищо наш журнал ще не має стільки передплатників, як ми того бажали б, але щораз більше осіб знає про нього.

Питання: Зацікавлення журналом „Україна" зростатиме тому, що він вже позбувся свого сталінсько-брежнєвського напрямку, став прославляти наших національних мужів та героїв, як Мазепу, Виговського, правдиво насвітлювати сторінки нашої історії. Чи ваші інтерв'ю з окремими нашими громадянами допомогли вам у створенні правдивого образу про нас?

Відповідь: Скажу щиро, що я і мільйони українців не завжди вірили тій пропаганді, яка в нас велася про тих, хто був змушений з різних причин жити далеко від Батьківщини. Уява в нас була набагато краща, ніж те, що ми іноді були змушені писати у своїх органах преси. Тому їдучи сюди, я вже попередньо пізнав декого з українців Австралії. Я особисто познайомився з паном Цюраком з Аделаїди, коли він побував в редакції „Україна" у Києві. В мене була вже уява, яка підтверджувала те, що це наші люди, які дбають, як і ми, про благо України. Що це люди, які знали і знають набагато більше, ніж ми, і робили для України поза нею більше, ніж ми були в змозі зробити в Україні. Моє перше і головне враження було те, що українці Австралії — це наші рідні по крові, яких болить серце за Україну, як болить тих, хто живе на її землі. Я підкреслю цю найголовнішу думку у своїх нарисах та репортажах про українців в Австралії. Можливо, це колись ввійде в окрему книжку, присвячену українцям діяспори. Ще скажу, що коли я вибирався їхати сюди, то мої колеги з інших газет замовляли мені матеріяли словами: „Зробіть репортаж і для нас, і для нас, і для нас", що свідчить про велике зацікавлення „які ви є" та „як ви тут живете". Для нашого рядового читача це є дуже великим зацікавленням. Я, очевидно, деякі з прохань моїх колег задовільно. Одначе в майбутньому нам треба працювати в цьому напрямку спільно.

Питання: І я долучуюся до ваших слів і підкреслю, що наша спільна акція для добра України і її народу — це священний обов'язок. На ша спільна ціль — суверенна і незалежна українська держава, а не фіктивна, яка існувала до сьогодні.

Тому що першою вашою зупинкою в Австралії була Аделаїда, скажіть дещо про ваші загальні враження щодо цієї далекої країни, яка стала гостинною та доброю „мачухою" тим, які колись, може зі сльозами, покидали свій рідний край, щоб не впасти в обійми сталінських катів.

Відповідь: Мабуть, завжди перші враження у новій країні є найсильніші. Вони залишаються назавжди. Мої перші враження були незабутніми, коли вийшов із літака на летовищі і ціла група осіб з квітами і усмішками зустріла мене радісно, начебто я прилетів до своєї рідні. Я вам відверто скажу, що я не сподівався бачити стільки людей, що так привітно зустрінуть мене. Я поселився у привітній господі родини Михайла і Марії Гоянів.І я почуваюся членом їхньої родини! В нас було багато розмов, дискусій і навіть суперечок, пропозицій, плянів. Але це все як в тій родині, спільним бажанням якої є, щоб ми всі жили краще. Якби нам в Україні наша рідна земля була такою щедрою, як для вас земля-„мачуха"! А це, я думаю, одвічна мрія українців в Україні.

Я був на Камчатці, був на Далекому Сході, усюди був, де була колись Далекосхідня Україна. Я бачив, як там живуть українці. Був і в Канаді, де пізнав наших земляків та їхнє життя. А тепер познайомився з українцями Австралії. Гірко мені порівнювати життя наших людей тут і в Україні. Один і той же народ! Невже ж ті, що живуть в Україні, нездалі до праці? Невже в них руки не готові працювати? Невже в них голова не так працює, що ми живемо так бідно? Щоправда, нам не давали жити. Ми щасливі, що дожили до цього часу. Цей час одні вибирували в тюрмах, інші чекали на нього. Але так чи інакше, хтось щось вкладав у те, щоб час нашого „розкриління" надійшов. Ми живемо сьогодні в цьому часі.

Питання: Чи, на вашу думку, Україна, нарешті, здійснить нашу віковічну ідею і мету, а саме: проголосить незалежну суверенну українську державу, звільнену від чужих імперіяльних впливів? Скажіть, які є ваші припущення на це просте, однак складне питання?

Відповідь: У передвиборній боротьбі, коли вибирали народних депутатів України, не було жодного кандидата, який не порушував би у своїй програмі цього питання. Але вони тоді не пояснювали, як кожний з них розуміє суверенітет України. Чи в оновленій федерації, чи поза федерацією, чи в якихось інших формах, можливо, що й у конфедеративних. Нині обрана нова Верховна Рада і кожний з депутатів „розшифровує" своє розуміння суверенітету, спектр якого дуже великий. Головниці його акценти: з одного боку, оновлювати федерацію, а з іншого — повна політична і економічна незалежність України. Не знаю, одначе на останнє, мабуть, не можна сподіватися ще нині чи в близькому часі. Мені хотілося б мати таку українську державу, яка мала б однакові зв'язки з Узбекистаном і Казахстаном, як із Францією, Австралією, Італією та іншими країнами. Щоб ми мали вільні зв'язки з кожною країною світу. Щоб ми почувалися у співдружності, як рівна серед рівних, як багата, розумна держава. Я бажав би, щоб Україна була саме такою. Так, залежність України є покищо величезна. Ми називаємо це „імперське мислення". Ці терміни можна тепер зустріти в кожній статті, коли центр відбирав від України, не питаючи, значну частину її національного продукту. Коли центр розподіляв незалежно від згоди чи бажань народу. Коли центр будував в Україні атомні електростанції, штучні моря, не питаючи згоди народу нашого. Нині ми не можемо ще сказати, що все, що діється, то так, як цього бажає народ, але якщо люди довідаються, що якась будова буде шкодити землі, а моєму і здоров'ю людей чи екології, тоді вони протестують настільки активно, (а навіть і щодо воєнних об'єктів, які будуються на Україні), що уряд Москви, а це означає — всесоюзний уряд, змушений змінити свої попередні рішення. Отож, це свідчить про те, що владу над Україною перебирає в свої руки Україна.

Питання: Це тішить нас. Україна,бачимо, робить поступ в національному пробудженні з кожним днем. Ну, і останнє запитання: Ми радіємо з позитивних змін в журналі „Україна", на сторінках якого останнім часом змальовуються правдиві наші національні постаті, такі як гетьмани Мазепа та Виговський, Олена Теліга й інші. Ви також яскраво змалювали великі наші всенародні трагедії, як голодомор 1932-1933 років та масові скритовбивства в Биківні та інших місця, включно з Чорнобильською трагедією. Чи ваш журнал буде продовжувати цей шлях і не зазнає переслідувань?

Відповідь: Я думаю, що нині є підстави сказати, що і переслідувань не буде, і я, як головний редактор,їх не відчуваю. Правда, щодо публікацій, про які ви згадали, є критика інших органів преси, яким не подобається те, що ми іноді друкуємо. Але правом кожного органу є висловлювати свою думку. Підкреслюю, що журнал „Україна" має на меті в одних пробуджувати національну свідомість, в інших — виховувати любов до свого рідного, а в третіх — змінювати національну свідомість. Із цього шляху журнал „Україна" не зійде, поки я там є головним редактором. Якщо він зійде з того шляху, то він тоді буде вже іншим журналом, „Україна" — це журнал про наші болі, нашу історію, нашу традицію, нашу мову, нашу землю, нашу екологію, наше небо, наше сонце!

Підсумовуючи коротко нашу зустріч з головним редактором журналу „Україна", ми можемо сміло сказати, що Анатолій Михайленко, хоч народився у 1939 році, тобто за радянської влади, одначе залишився в душі собою, українцем і протягом свого життя беріг в собі священні почуття любови до України, до свого народу. Беріг до пори, коли вже зміг, як він сам сказав, „розкрилитися", сказати на сторінках „України" українську правду на повний голос.

Сьогодні події в Україні та інших країнах останньої імперії розвиваються „шаленим темпом". А тому ми в діяспорі щораз ближче пізнаємо себе взаємно та „синхронізуємо" наші дії з українськими патріотами різних секторів, а особливо з нашими культурними діячами, одним з яких є головний редактор журналу „Україна" Анатолій Михайленко, якому бажаємо дальших успіхів на шляху української Правди.

Д-р Святополк Шумський

„Владу над Україною перебирає у свої руки Україна"

Під час зустрічі в Австралії (справа): головний редактор „України" Анатолій Михайленко; Марія та Святополк Шумські.

(Світлив Михайло Гоян)

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ЕВГЕН ПЕЛЕНСЬКИЙ, член УНС Відд. 45-го Т-ва „Любов" у Філядельфії, Па., помер в квітні 1990 року на 51-му році життя. Нар. 15-го жовтня 1938 року в Філядельфії, Па. Членом УНС став 1960 року. Залишив у смутку маму Мері і сестру Діяну Гинанську. Похорон відбувся в квітні 1990 року на цвинтарі св. Марії на Факс Чейсі у Філядельфії, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Микола Пришляк, секр.

ЮРІЙ БАЛІН, член УНС Відд. 424-го Т-ва „Герої Крут у Філядельфії, Па., помер 9-го липня 1990 року на 63-му році життя. Нар. 1927 року в Україні. Членом УНС став 1972 року. Залишив у смутку двох синів — Алекса і Віктора, та дві доні — Лесю і Таню та його бувшу дружину Галю. Похорон відбувся в крематорії у Філядельфії, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Віталій Трипупенко, секр.

МЕРЛЬ ГОЛОВАЦЬКИЙ, член УНС Відд. 258-го Ім. св. Михаїла в Гуцделі, Па., помер 11-го липня 1990 року на 71-му році життя. Нар. 24-го жовтня 1918 року в Бордмен, Па. Членом УНС став 1936 року. Залишив у смутку дружину Френсис, сина Евгена, дочок Керолі Ядіт, двоє внуків, чотири сестри і брата. Похорон відбувся 14-го липня 1990 року на цвинтарі св. Марії в Ремі, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Гелен Головацька, секр.

ГАРРІ МУЗИКА, член УНС Відд. 235-го Ім. Евгена Коновальця в Бостоні, МА, помер 18-го червня 1990 року на 94-му році життя. Нар. 13-го червня 1896 року в Україні. Членом УНС став 1941 року. Залишив у смутку дочку Мері Панкмаці, сина Фреда Музику, 4 внуків і 5 правнуків. Похорон відбувся 21-го червня 1990 року на цвинтарі Мт. Говп в Бостоні, МА.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

ОЛЕНА БЕРЕЗЮК, член УНС Відд. 345-го Ім. Б. Хмельницького в Міннеаполісі, МН, померла 13-го липня 1990 року на 88-му році життя. Нар. 1902 року в Україні. Членом УНС стала 1953 року. Залишила у смутку дочку Марту з мужем, рідню в Україні, та приятелів і друзів у Міннесоті. Похорон відбувся 17-го липня 1990 року в Чізголмі, Міннесота.

Вічна Їй Пам'ять!

М. Каркоць, секр.

АЛФРЕД П. ТРЕТТЕР мол., член УНС Відд. 147-го Ім. св. Михаїла в Аллентавні, Па., помер 7-го травня 1990 року на 45-му році життя. Нар. 27-го березня 1945 року в Аллентавні, Па. Членом УНС став 1945 року. Залишив у смутку дружину Дженніу і дочку Келлі Нікол. Похорон відбувся 14-го травня 1990 року на „Арлінгтон Нешенел Семетері" Арлінгтон, ВА.

Вічна Йому Пам'ять!

Дженіс Мілінічик, секр.

● РОЗШУКИ ●

Син Ярусь і дочка Люба пошукують Храбатина Івана Дмитровича, який проживав в селі Вовчинець, Україна. Хто знав би про нього, або він сам прошу телефонувати на число: (718) 336-2010.

МІЛЬКА Д. з Ярослава пошукує Костик. тел. (215) 355-6119 (у вечорі).

● РІЗНЕ ●